

Han talte i sin sædvanlige spøgefulde Tone, men det var dog ikke vanskeligt at mærke, at han kogte indvendig.

„Det maa dog retfærdigvis tilføjes,“ — vedblev han — „at der ogsaa var dem, der tog den gamle Mand i Forsvar eller i hvert Fald søgte at undskylde ham. Særligt udviste Forstander Seiling en virkelig paaskønnelsesværdig Højhjertethed ved at optræde som hans Advokat og i et veltalende Foredrag gøre gældende, at anklagedes Ord i merbemeldte Skrift, kaldet Biblen, i det mindste i de afgørende Punkter fuldtud stod til Troende. Men saa var der et snildt Hoved, der midt i Stridens Hede fandt paa den mageløse Ide, at der skulde afstemmes om det. Ikkesandt? Det er virkelig en storslaaet Tanke, saadan at gøre Vorherre til Genstand for Ballotation. Ja, vor Tid er i Sandhed en Fremskridtstid! Jeg er overbevist om, at det varer ikke længe, før man træffer Afgørelse om de himmelske Ting ved at tælle paa sine Knapper eller lægge en Kabale!“

„Og hvad blev saa Resultatet af Afstemningen?“ spurgte Frk. Ragnhild.

„Ja, derom kan jeg ingen Oplysninger give Dem, da jeg ikke afventede Udfaldet. Ærlig talt . . . jeg foretrak at gaa min Vej. Rimeligvis vil man finde dette meget sippet af mig . . . hvad jeg da maa se at bære.“

„Jeg forstaar egentlig ikke,“ — sagde Fru Betty i stridbar Tone — „hvorledes netop De, Hr. Pastor, kan føle Dem saa frastødt af den Art Forhandlinger. De plejer jo dog ellers at være en ivrig Talsmand for den saakaldte sunde Fornuft.“

„Aa jo, Frue! Netop som en varm Beundrer af den sunde Forstandighed hylder jeg i stort som i smaat den Lære, der er udtrykt i det gamle, besindige Ord, at den Sten, man ikke kan løfte, gør man bedst i at lade ligge. Jeg har nemlig selv engang været ved at forløfte mig, og derfor har jeg lært at være taknemlig for, at andre har taget Byrden fra mig. Herregud!